

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Ca. 18.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

quin profectum hunc vicissim regerere liceat, nullos à sacerdotibus reuerti gloriam Deo daturus. Hæc ille. Sed vt hominis impietatem prateream, qui eodem cauillo Christi quoque sanantis gratiã ludibrio exponit, à quo quum decem sanaretur, decima tantum pars dedit gloriam Deo, stuporem eius, quo percussus videtur, annotabo. Hoc ipso quippe in loco aliud subiecit, quo seipsum pulchre refutauit. Ait enim, *Quãquam nouem leprosis nihil in salutem profuit carnis sanitas, sed tantum pro fluxa & caduca fide temporale donum adepti sunt, sub hoc tamen typo nobis ostensum fuit quã efficax futura sit vera fides.* Hæc ille, priorem suam stupidam cauillationẽ ipsemet refutans. Eodem enim modo quanquam nouem istis leprosis nihil profuit carnis sanitas, sed tantum pro fluxa & caduca obedientia eundi ad sacerdotes, vt Christus iussit, temporale donum adepti sunt; sub hoc tamen obedientiæ typo nobis ostensum fuit quã efficax futura sit vera Christianorũ obedientia, qui verè contriti adeunt sacerdotes, qui soluendi & ligandi potestate acceperunt, vt ab illis soluãtur. Sic in eadem pagina sui præ stupore oblitus, seipsum refutat. Quemadmodum nihil præiudicat aut veræ fidei, aut Christi sanãtis virtuti, istorũ nouẽ incredulitas: sic nihil præiudicat veræ in Ecclesia Catholica peccatorum cõfessionĩ, aut sacerdotali absolutiõni, istorũ nouem typica ingratitude, vel ad vomitũ reuersio.

Caluini
scommã
in Christũ
redundat.

Caluinus
ex seipso
refutatur.

IN LVCAE CAP. XVIII.

II. Deus, gratias ago tibi, quia non sum sicut ceteri homines.

MVLTIS verbis contendit hoc loco Caluinus, vt veram operum iustitiam quæ ex Spiritus S. gratia procedit, à Christo damnari doceat. Iste (inquit) Phariseus Dei gratia ascribit quòd iustus est, & quãquam Deo gratias agens fateatur quicquid bonorum operum habet, merum esse Dei beneficium, quia tamen operum fiducia innititur, seque alijs præfert, cum sua precatore reijciatur: vnde colligimus non rite neque in solidum humiliari homines (quãuis se nihil posse reputent) nisi operum meritis simul diffisi, salutem suam in gratuita Dei bonitate collocare discant. Et paulò post. Reprehenditur in ea parte Phariseus, quia meritis suis innititur, vt Deum propitium habeat, quia dignus est. Sciamus ergo, quãuis bonorum operum laudem Deo quis ascribat, si tamen eorum iustitiam imaginatur salutis suæ causam esse, vel in eam recubitat.

Operum
vera iusti-
tia defen-
ditur.

Parabola
scopus.

De pecc
mer. & re-
miss. lib. 2.
cap. 5.

Gal. 6.

Caluini
tria men-
dacia.
Serm. 36.
de verbu
Domini.

peruersa arrogantia damnatur. Hæc omnia Calvinus, totam historiam Euangelicam peruertens. Christus hanc parabolam introduxit, non vt doceret nullam salutis causam esse veram operum iustitiam, aut vt omnem bonorum operum fiduciam damnaret, quod vtrumque Calvinus dicit; sed vt illam fiduciam bonorum operum damnaret, qua putent se aliqui satis iam iustos esse ac plenos iustitia. Hoc enim est, quod Lucas dicit, *Ad quosdam qui in se confidebant tanquam iusti*, id est, qui sibi persuaserant (vt Beza vertit) se iam satis iustos esse. Vnde Aug. de Pharisæo isto dicit, *quod in operum suorum iustitia confidebat, quasi eius iam plenitudine saturatus*. Rursum ideo hanc parabolam proposuit, vt illam fiduciam damnaret, quæ cum aliorum contemptu coniuncta erat: id est, falsam & vanam iustitiæ fiduciam. Nulla enim ibi iustitia est, vbi arrogantia regnat. Ideo adiecit Lucas, *Et qui aspernabatur ceteros*. Quod vitium Paulus dum arguit, simul docet fiduciam boni operis simpliciter non esse malam. *Opus suum vnusquisque probet, & sic habebit gloriam in semetipso, non in altero*. Vnusquisque suas actiones consideret, & sic in sua sola conscientia gloriandi materiam habebit, non in peccato alterius, sicut iste Pharisæus fecit. Sic Calvinus quod Christus de fatuitatis fiducia, eaque falsa ac vana, dixit, trahit ad omnem fiduciæ circa bonorum operum iustitiam condemnationem, & (quod impudentius est) ad ipsam quoque bonorum operum iustitiam damnandam. Quod ergo dixit, *damnatur Pharisæum, quia operum fiducia inmititur*, falsum est. Rursum quod addit, *eum cum sua precatione reiectum esse*, falsum est. Nam, vt bene notauit S. Aug. *Quere in verbis eius quid Deum rogauerit, & nihil inuenies*. Sed & quod addit, *reprehensum Pharisæum, quia meritis suis innitebatur vt Deum propitiū haberet*, falsum similiter est. Reprehensionis causæ illæ sunt quas Euangelium expressit, non quas Calvinus finxit. Nempe *quod confidebat in se tanquã iusto, & quod alios aspernabatur*. Illa quoque confidentia damnatur, quia cum aliorum cõtempu coniuncta, ideoque vana ac falsa erat.

Aduertit hoc ipsum Calvinus, & diluere conatur. *Sed queritur (inquit) quomodo tanta iam sanctimonia preditus fuerit, qui impio fastu excecatus erat? Neque enim aliunde manat tanta integritas nisi à Dei Spiritu, quem certum est minime in hypocritis regnare*. Hæc ille. Est bona & valida obiectio, & que firmiter probat hunc Pharisæum non habuisse veram iustitiam operum, neque in vera iustitia fiduciam posuisse, sed

laruam

laruam tantum externam iustitiae habuisse, & opera quaedam bona iuxta substantiam actus, cum cor interea fastu & hypocrisis plenum esset. Ad hanc ergo obiectionem quid respondeat Calvinus, attentè dispiciamus. *Respondeo* (inquit) *externa tantum larua fuisse confisum, ac si occulta & interior cordis immundities in rationem non veniret. Quare licet pravis concupiscentijs intus scateret, quia tamen non nisi ex specie iudicat, securè innocentiam obtendit.* Hæc ille. Atqui hoc totum obiectionem Calvinus confirmat, non soluit. Quum enim hoc totum non nisi hypocrisiam illum fuisse conuincat, in hypocritis autem Spiritus S. (vt ipse Calvinus dixit) non regnet, & vt plenius Scriptura dicit, *prorsus non habitet, sed fugiat* fictum, perspicuum est, nullam in isto sanctimoniam, nullam veram iustitiam fuisse; ideoque contra piam & humilem iustitiae bonorum operum fiduciam hoc exemplum non facere.

Addit adhuc aliquid Calvinus. *Dominus quidem ipsum vanitatis non coarguit, quòd sibi falso tribuat quod non habet; tenendū tamen est, neminem à rapina, iniustitia, libidine, & alijs vitijs purū esse, nisi qui Spiritu Dei regitur.* Hoc totū est quod respondet, & hinc tandem aliquid respondisse videtur, quia iam inuenit, quomodo in tanto hypocrita Spiritum Dei regnare ostendat. *Nemo, inquit, purus est à rapina & alijs vitijs, nisi qui Spiritu Dei regitur.* Primum Phariseus iste non se dicit purum ab his vitijs, sed tantum ab actu flagitiorum, quòd non esset raptor, iniustus, adulter. Atqui ab actibus flagitiosis abstinent innumeri ethnici, qui Spiritu Dei non reguntur. Deinde non omnis qui ab ipsis etiam pravis affectibus immunis est, ex dono fortè Spiritus S. à Spiritu S. regitur. Qui enim à Spiritu S. regitur, non solū ab illis pravis affectibus, sed etiam ab hypocrisis & impio fastu imprimis purus est. Nihil ergo omnino respondit Calvinus, & manet obiectio firma, ideoque & tota eius prior disputatio vana. Denique *insignis hic locus, vt eum vocat, nihil eum iuuat, nihil Catholicam doctrinam lædit, quæ docet ex bonorum operum iustitia homines coram Deo verè iustos esse; quia talis iustitia verum Spiritus S. donum est, & veram fiduciam parit, qua tum in Domino* ^{1. Cor. 1.} *gloriatur, tum in semetipso gloriam habet; quod utrūque Paulus* ^{Gal. 6.} *dixit: sed nō sicut iste Phariseus, gloriam habet in altero. i.* non se præfert alijs, nec de aliorum peccatis, quibus ipse caret, gloriandi materiam accipit.